

over zichzelf denken anders dan als een soort van held. Maar de kans was er, dat hij geen held was geweest, maar eenvoudig een dronkaard, die in den weg was gekomen van die bekoorlijke vrouw en door haar auto overreden was. Dat zou dan de reden van haar verdriet kunnen zijn.

Maar wat had dan de echtgenoot van die dame ermee te maken? Dat kon hij niet oplossen. Misschien was hij ook in die botsing gekwetst geworden of was het haar man, die roekeloos had gereden! Iemand — waarschijnlijk een van Gifford's vrienden — had gelogen over zijn geheelonthouding en die bekoorlijke vrouw was nog niet ontgoocheld. Nu had Gifford spijt, dat hij niet gesproken had en haar uit den droom geholpen.

Hij zette die gedachten uit zijn geest om zich bezig te houden met andere, die ernstiger en voor hem meer belangrijk waren. Wat er dan ook gebeurd was, nu was hij geheel tot bewustzijn teruggekomen en beschikte hij weer geheel over zijn vermogens naar ziel en lichaam, met een gevoel van kracht, dat in de gegeven omstandigheden wel een wonder kon genoemd worden. Hij kon zich niet herinneren zich zoo wel gevoeld te hebben sedert de lente van zijn een-en-twintigste jaar, toen hij van het college was gekomen en vliegenier geworden. De verwonderlijke vernieuwing van zijn geheelen persoon gedurende die periode van schijn dood kon misschien toegeschreven worden aan de plotselinge en snelle werking van de natuur of het resultaat van absolute ontspanning en rust, of wel aan een nieuw soort van behandeling, of aan een combinatie van beide. Hij voelde zich niet alleen zoo verbazend sterk, maar de spieren in zijn lichaam waren heerlijk gespannen, terwijl zijn laatste herinnering hem zei, dat ze slap en week waren door te groote koestering en een laag van overbodig vet. Maar wat het beste was, hij scheen die voortdurende, knagende neiging voor alcohol te hebben verloren, die in het afgelopen jaar van hem een soort van door den duivel voortgedreven slaaf had gemaakt.

Maar Gifford begon te twifelen of zijn vader gelooven zou in zijn wonderbare genezing. Integendeel, de rechter zou bijna zeker gezegd hebben, dat, als dat werkelijk geschied was, het te wijten was aan de geheime krachten van een nog niet geheel ontredderd zenuwstelsel, dat alles, wat nu nog noodig was, slechts een versterking moest worden van hetgeen al bereikt was en dat het een misdaad zou zijn om zijn zoon weer bloot te stellen aan het gevaar om opnieuw in zijn slechte gewoonten te vallen. De rechter zou er toch op staan om die kuur voort te zetten in een of ander sanatorium, waar hij gelegenheid zou hebben volkomen uit te rusten en zijn zenuwen geheel tot bedaren te brengen.

Maar in zijn tegenwoordigen toestand leek de gedachte alleen aan volkomen rust onverdraaglijk. Hij verlangde ernaar op te staan, te baden, een hartigen maaltijd te nemen, zich aan te kleeden en uit te gaan om gezond opgewekt te genieten van die plotseling teruggevonden kracht.

Het was nu donker, buiten en in zijn kamer, behalve dan, dat er licht scheen onder door de spleet der deur. Aangegrepen door een plotselinge opwelling wierp Gifford de dekens van zich af, sprong uit het bed. Hij voelde zich even duizelig, wankelde en zijn kracht scheen hem te verlaten. Maar dan verdween die sensatie en hij voelde zich weer sterk en gezond. Hij ging naar het venster en keek naar buiten. Zijn kamer was gelijkvloersch en keek uit op een laan, die naar een straat leidde, waar hier en daar huizen stonden, met tuinen omgeven, zooals gewoonlijk in de villaparken.

Gifford voelde zich dorstig en ging naar de badkamer, die naast zijn kamer was en dronk een glas water. Hij draaide het licht aan en ontdekte, dat alles nieuw scheen te zijn. Het leek wel of

dit ziekenhuis pas gebouwd en in gebruik genomen was; de frissche versterkende lucht deed hem begrijpen, dat het ergens aan het strand stond.

Hij ging naar een kast, opende de deur en keek erin. Bij het openen ging er een electrisch licht aan. Een stel kleeren, goed geborsteld en geperst, hing er, ook een badmantel en pyama's, onderkleeren en schoenen, alles zindelijk en netjes. Gifford bekeek het costuum met een beetje verbijstering. Het was van blauw serge, klaarblijkelijk bijna nieuw; hij kon zich niet herinneren, dat hij het ooit gedragen had. Ook de hoed, die op een plank lag, gaf hem te denken. Het was een gewone, grijs viltten hoed, met een zwart lint. Hij had dikwijls zulke hoeden gedragen, maar deze leek hem onbekend.

Het gezicht van de kleeren gaf hem een idee. Hier vond hij een middel om te ontvluchten. Als hij zich kon kleeden eer er iemand binnen kwam, wat kon daar tegen zijn? Hier te blijven beteekende gevangen gezet te worden voor een beslist lange periode. Maar als hij kon ontsnappen en bijv. één maand onbekend ergens verblijven, dan kon hij aan het einde van dien tijd naar zijn vader gaan en zeggen: „Kijk eens, Papa, ik ben genezen. Ik heb er zelf de proef van genomen. Ik heb geen druppel sterken drank meer gedronken en ik ben zeker dat ik dien nooit meer zal drinken. Dat laatste ongeval heeft mij op de been geholpen. Laten wij nu niet meer denken aan een sanatorium, maar geef mij werk en let eens op, hoe ik mij daarin schikken zal.”

Wel een beetje lomp tegenover het gasthuis, dacht Gifford, maar och kom, dat was niet te verhelpen. Zij vrijheid stond op het spel.

Hij stapte binnen in de diepe kast en trok snel de kleeren aan. Terwijl hij dit deed vond hij, dat hij wat magerder was geworden, maar dat kon niet anders na enkele dagen zonder voedsel te hebben doorgebracht.

Het overtollig vet was verdwenen en zijn spieren voelden hard en stevig aan. Het kuchje uit de maag voortkomend, veroorzaakt door te veel sigaretten rooken, was verdwenen en opeens bemerkte hij, dat hij niet meer naar tabak verlangde alweer een wonder.

Hij was nu in een toestand van opgewonden haast. Ieder oogenblik kon er iemand komen om zijn plan te verijdelen. Geheel gekleed, voelde hij instinktmatig naar zijn portefeuille, vond die en keek snel naar den inhoud. Eenige papieren en een bundeltje bankbiljetten. Hij keek niet verder maar was toch verwonderd over de portefeuille

zelf. Ook die leek hem onbekend... het was een mooie, maroccijn-lederen portefeuille, grooter en nieuwer dan hij gewoonlijk had.

Er hing een overjas, alweer onbekend. Maar hij had geen tijd om daarover na te denken. Snel deed hij hem aan, zette zijn hoed op en stil door de kamer loopende, ging hij naar het open venster. Hij sloop er door, na het scherm even verzet te hebben. Buiten was het donker; niemand in den omtrek. Hij ging door de laan naar de straat en liep op het trottoir in de richting van de stad, waarvan hij de lichten zag. Hij kwam spoedig aan de hoofdstraat, waar hij een monument zag, waarschijnlijk voor een onbekenden soldaat, toen hij de fluit hoorde van een stoomboot. Gifford haastte zich in die richting; dat moest een boot zijn, die aan den steiger kwam, of wel op het punt was te vertrekken.

Het laatste was het geval. Gifford kwam aan den steiger, waar een groote passagiersboot lag, die gereed gemaakt werd tot vertrek. Snel liep hij over de loopplank, tot een der beambten aan boord zeggend: „Dat was op het nippertje. Hoe laat komen wij aan?”

„Wij komen in Eastport om zeven uur, mijnheer,” antwoordde de man
(Wordt vervolgd.)

Vertrek der Badgasten

*Het bellend treintje voert ze weg.
Ze kunnen haast niet scheiden.
Ze laten over zee en strand.
Het huisje aan der duinen rand
Nog eens hun blikken weiden.*

*Ze zien weer, met een diepen zucht,
Al de voorbijge dagen!
En Moeder, die het haast vergat.
Bedenkt zich dat, terug in stad.
Ze kousen moeten dragen.*

*Jan ziet wat witjes om z'n neus,
En tuurt strak uit de ramen.
Hij weet dat na is wat hem dreigt.
Dat, waar hij liefst maar over zwijgt:
Het Grieksche herexamen.*

*Klein Bobje heeft zich zelf getroost.
Met 't nieuwe visschersbootje.
Hij houdt 't steeds krampachtig vast.
En ziet 't al, met zeil en mast
Thuis varen in het slootje.*

*Slechts Mie is danig in haar schik.
't Is uit met zich vervelen!
Ze ziet zich, aan den arm van Joop.
Vanavond in de bioscoop.
Wat kan die zee haar schelen.*

D. A. CRAMER-SCHAAP